

Реферат на тему: "Василь Володимирович Биков"

Василь Биков

Реферат на тему:

Василь Володимирович Биков

План

1. Короткі відомості про життя В. Бикова.....ст.1
2. Повість Василя Бикова "Облава".....ст.2
3. Смерть і висновки творчості В. Бикова.....ст.3
4. Визначні твори і нагороди Бикова.....ст.6
5. Фотографії Василя Бикова.....ст.7

Короткі відомості про життя В. Бикова

Василь Володимирович Биков народився в місті Вітебську в 1924 році. У 1941 році він знаходився в Україні, коли Німеччина напала на СРСР. Спочатку сімнадцятирічний Биков копав траншеї — потім він подався добровольцем до Червоної Армії. Кілька років після війни він продовжував служити, і повернувся до СРСР тільки в середині 50-х років. Там він почав працювати як журналіст для газети "Гродненська правда". Також у цьому десятилітті, почали виходити його перші новели, найзнаменитіші з яких — "Сотніков", "Обеліск", "Піти і не вертатися", та "Дожити до сходу сонця".

Літературне досягнення Бикова лежить в у його реалістичних, хоча із ліризмом, описах битв Другої світової війни, переважно з невеликою кількістю персонажів. У жорстокості зіткнення вони стикаються з моральними дилемами як у формі їх ворогів, так само і у межах їх власного Радянського світу, обтяженого ідейно-політичними обмеженнями. Новели Бикова не відповідали офіційній версії війни. Це привело до звинувачення автора у "брехливому гуманізмі" від деяких червоноармійських генералів. "Василь Биков — дуже відважний і безкомпромісний автор, типу Солженіцину" написав Майкл Гленні в "Партизан ревью" у 1972 році. Биков — один з авторів, якими найбільше захоплюються у бувшому Радянському Союзі. У 1980 році він був нагороджений почесним званням Народного Автора Білорусі.

За межами його рідного краю, Василь Биков — найвідоміший білоруський автор. Протягом радянського періоду, його роботи були перекладені на найголовніші мови світу, та до того ж більшість з перекладів була зроблена через російську мову. Биков писав свої твори рідною білоруською мовою, та сам переклав більшість з них на російську мову. Вплив Бикова на культуру його країни залишається дуже великим. Протягом декількох років він жив за кордоном, та повернувся на батьківщину лише за місяць перед смертю. Пам'ять його складного життя та безкомпромісної позиції стосовно війни тільки збільшить його вплив на національне життя Білорусі.

Повість Василя Бикова "Облава"

Повість Василя Быкова "Облава" розповідає про долю селянина Хведора, що раніш був просто батраком, а при владі рад став власником невеликого наділу землі. Ця ж влада землю в нього і відняла... Зображуючи долю Хведора, розповідаючи про неї, В.Биків зображує долю багатьох рядових селян, таких же, як Хведор, тому що кредо дійсного художника в тім, щоб створювати образ індивідуальний, але узагальнений і типізований.

Хведора постійно мучить той самий питання: за що він так страждає? Умирає дружина, дочка, син відрікається від батька... Це боляче, але головне нещастя Хведора в тім, що він у своєму селі — ізгой. Повертаючи, додому, бачить, що сад його розорений, а будинок та інші будівлі растасканы. Зруйновано те, що створювалося з такою працею! І душу Хведора страждає через відчуття бесхозности, через те, що його робота пішла в нікуди, і людям не послужила... По суті, Хведор, покараний долею і радянською владою за свою працьовитість і завзятість. Є в повісті повний антипод Хведора, їхня подібність, мабуть, тільки в тім, що до революції вони займали не високу ступінь на соціальних сходах. Цей селянин нічого так і не домігся. Господарство в нього нікудышнее, тому що сам він п'яниця, ледар, заздрісник, жадібний до грошей, абсолютно байдужий до долі своїх односільчан, їхньому горю. І таких

Радянська влада якщо не дарує, те, принаймні, не торкає, тому що взяти з його чогось, та й "корисна людина": допомагає знайти і знищити ворога радянської Росії.

У "Облаві" простежується невисловлена, але очевидна думка: насильницьке відібрання землі і господарства, створеного з неймовірною працею, лише збіднює країну і не робить честі тим, хто цього не розуміє. Колективізація можлива, але не такими темпами і не такими засобами. При насильницькій колективізації всі кращі риси і традиції російського селянства приречені на загибель. Це стало зрозумілим тепер.

Обговорювати й аналізувати політикові — справа істориків; нехай вони вирішують, що було прогресивним у політику Сталіна, що — заморожуючої, але заперечувати негативне в розкуркулюванні сьогодні вже не має змісту.

"Облава" В.Быкова перейнята занепокоєнням, болем про російське селянство, міркуваннями про його долю і віру у відродження дійсного російського селянства, вірою в те, що все гірше тимчасово, не довговічно.

Смерть і висновки творчості В. Быкова

Із Мінська прилинула сумна звістка — не стало Василя Быкова, визначного білоруського письменника, мислителя, громадського діяча.

Щойно, 19 червня, Васілю Быкову виповнилось 79 років, і тепер ЗМІ можуть вживати формулювання "на 80-му році життя".

Нещодавно В.Быков повернувся до Білорусі з Чехії, де мешкав з кінця минулого року. Повернувся, щоб підлікуватись після важкої операції, зробленої чеськими лікарями. Опозиційна білоруська газета "Наша Ніва" на першій своїй сторінці номера від 13 червня вмістила короткий фоторепортаж про повернення патріарха в рідні палестини під заголовком "Вдома і назавсім". Сьогодні ці слова набули поглибленого

значення. "Назовсім" перетворилось у "навік". Васіль Биков відтепер навік зі своїм краєм, зі своїм народом.

25 березня ц.р., у 85 річницю проголошення першої білоруської демократичної держави, "День" вмістив приповідку В.Бикова "Качина зграйка", якою розпочиналась одна з останніх книг письменника — "Пахаджане". Планувалось також інтерв'ю з автором, яке мало б стати серйозною розмовою про шляхи пострадянських народів, про спільність і відмінність проблем, які життя поставило перед Білоруссю й Україною. На жаль, ці плани не здійсняться вже ніколи.

25 червня білоруський народ провів в останню путь Василя Бикова.

Десятки тисяч людей прийшли попрощатися до Будинку літераторів, де було встановлено труну з всенародно улюбленим письменником. Пів на одинадцятю бажаних віддати шану Василеві Володимировичу було стільки, що черга видовжилася на кілометр до станції метро "Площа Перемоги". На цей час в усіх квіткових магазинах довкола було розкуплено червоні й білі троянди, гвоздики і хризантеми. А люди прибували й прибували...

Сьогоднішній читач навряд чи тривко перетримує в пам'яті могутню

когорту письменників, що їх творами зачитувалися мільйони й мільйони: Василь Биков, Чингіз Айтматов, Віктор Астаф'єв, Олесь Гончар... Міф радянської літератури успішно подолано, але так і не пізнано його справжньої сутності. Поборювачі міфу не пішли далі заперечення обставин, за яких творилася література тієї доби, і наштотхнулися на проблеми, з'ясування яких було не під силу. Адже спершу треба було визнати поразку — хоч би й у вимірі історичного існування. Людина на війні й після війни — ще одне героїчне випробування чи передумова згасання цілих етнічних материків? Передбачення Бикова — письменника і філософа — на повну міць постало для білоруської нації по багатьох десятиліттях саме в такому сенсі: як зберегти свій рід насамперед у вимірі етнічних стосунків.

Ми неминуче повертатимемося до наслідків останньої в часі війни на нашому європейському материку, і без досвіду Василя Бикова нам не обійтися. Ще в переддень поховання народного письменника всі перебували у стані тривоги й непевності. Представники державної комісії з організації похорону повідомили, що труну з тілом Бикова буде дозволено нести лише військовій варті й на домовині не повинно бути біло-червоно-білої символіки. Так само не дозволялося нести труну вулицями, навіть Площею Перемоги. Письменники запротестували, а вдова, Ірина Михайлівна, заявила: "Коли треба, ми понесемо Василя самі й аж до могилок". О 9-й у середу входи до Будинку літератора перекрили амбали в цивільному. Покійного відспівував уніатський священник(так побажав ще за життя письменник), але до панахиди долучилися з власної волі ще й католицький та православний.

Солдати поклали до труни вінок від Олександра Лукашенка, який від'їхав до Світлогорська. Білоруському президентові забракло мужності особисто попрощатися з письменником, якого він з телевізійного екрана називав не інакше як "гетат чєлавек". Національного примирення не відбулося. Представники влади пішли з панахиди, не

погодившись з присутністю справдешньої національної символіки. Наступного після похорону дня деякі білоруські газети писали про "державних" і "неофіційних" друзів письменника у "ганаровай варце", що легко вгадувалися за нарукавними пов'язками: червоно-чорно-червоними та біло-червоно-білими. Щоправда, після 11-ї години "червоно-чорні" позникали.

Панахида транслювалася на вулицю перед будинком. Її розпочав голова Білоруської спілки письменників Алесь Пашкевіч, а далі зі щирими словами до присутніх звернулися політики, письменники, вчені з України, Росії, Німеччини. Віце-президент білоруського ПЕН-центру Валентин Тарас зазначив, що хоч слово "президент" у Білорусі дозволено вживати тільки щодо однієї особи, все ж Василь Биков назавжди залишиться президентом білоруської літератури. Товариш і перекладач Бикова Христоф Хойбнер заявив: "Творчість Бикова назавжди залишиться у німецькій літературі, оскільки він показав німцям, що вони коїли під час війни". Керівник депутатської групи "Республіка" Сергій Скрыбець запевнив, що справу письменника і його боротьбу за незалежність Білорусі буде продовжено.

Василя Бикова похоронено на Південному кладовищі, неподалік від могил Машерова, Мулявіна. Деякі канали білоруського телебачення трактували таку подію (десятки тисяч людей упродовж трьох годин супроводжували труну з письменником аж до місця поховання) як спробу опозиції перетворити похорон на демонстрацію. Наступного дня в білоруській пресі з'явилися жалобні тексти журналістів, письменників, у яких Бикова називали Василем Великим, символом національного відродження, генієм, "більшим за Якуба Коласа". Безумовно, Биков як ніхто інший втілював собою одвічну проблему: письменник і народ, письменник і влада. За опозиційність, безкомпромісність письменник зазнавав брутальних нападів з боку комуністів, "ветеранів", що вимагали обмежити вивчення його творів за шкільними програмами, ЗМІ — за політичну позицію, що спонукало Бикова до еміграції. Водночас красномовними є твердження ("Наша Ніва") про те, що якби у 90-ті роки він став дисидентом, як Гавел і Желев, то виріс би національним і політичним лідером Білорусі; якби відмовився від самоцензури і спромігся на цілковиту літературну свободу, Нобелівський комітет вшанував би його нарівні з Солженіциним і Мілошем; міг би змінити ходу білоруської політики, якби...

Також зазначалося, що в Білорусі не скоро постане митець такого рівня, як Биков, що кончина письменника буде чи не найбільшою трагічно-величною подією в білоруській історії XXI століття.

Автор "Третьої ракети", "Альпійської балади", "Сотникова", "Знаку біди" назавжди вписаний до Білоруського Пантеону, а найкращим пам'ятником йому буде Вільна Білорусь. Жалобне слово від України, виголошене на панахиді автором цього скромного тексту: "Не провина письменників, що сам час став жорстоким до людини, і не наша провина, що нам доводиться заповнювати порожнечу, що утворилася не з нашої волі. Але люди, що їх оспівав і змалював Василь Биков, живі, присутні на цій землі. І це для мене найбільш радісне відкриття. Ще вчора українські письменники згадували Василя

Бикова, переповідали сюжети його чудових творів, а також припам'ятовували, що прізвище письменника викарбуване на меморіальній плиті (випадково вважався загиблим) під Кіровоградом. Для звичайної людини це було б трагічно, але для такої великої людини, як Василь Биков, це, можливо, Господній припис. Слава Василю Бикову! Слава Білорусі!"

Твори:

- 1960 — "Журавлиный крик";
- 1960 — "Ход конем";
- 1962 — "Третья ракета";
- 1964 — "Альпийская баллада";
- 1965 — "Одна ночь";
- 1970 — "Сотников";
- 1971 — "Обелиск";
- 1973 — "Дожить до рассвета";
- 1974 — "Волчья стая";
- 1975 — "Его батальон";
- 1978 — "Пойти и не вернуться";
- 1983 — "Знак беды";
- 1989 — "В тумане";
- 1999 — "Трагедія Білорусі".

Нагороди:

Державна нагорода СРСР (за "Дожити до світання", 1974), Державна нагорода ім. Якуба Коласа Білоруської РСР (1978), Ленінська нагорода (за "Знак лиха", 1986). Народний письменник Білорусі (1980), Герой Соціалістичної Праці (1984).

Фотографії:

" У Румунії. 1944. "Молодший лейтенант

В. Биків із солдатами

свого підрозділу. 1944.

"В. Биків, В. Тендряков, "В. Биків, В. Короткевич, В. Быков и А.

С. Крутилин. 1968. Н. Аврамчик. 1973. Адамович.

"З Петрусем Брівкою. "Після балету " С П. Панченко. 1982. В. Быков, Р. Бородулин. 1976." Альпійська балада". Минск, 1983.

В. Биків, Е. Глебов і

виконавці головних

ролей.

В будинку. 1983. У селі Забродьє в 3 письменником

гостях у художника В. Казько.

Цитовича. Валячи

Цитович, Георгій

Поплавский, Василь

Биків.

С народным художником С Георгием С художником "Василь Биков, РБ, скульптором Поплавским М. Савицким в его Алесь Адамович, А. Аникейчиком. в музее народной же мастерской. 1983 Ніл Гилевич. культуры в г. 19.06.1984

Заславле. 1983.

"Л. Лазарев, С. Залигін, "Василь Биків і " На відкритті

В. Биків, А. Зенон Позняк, пам'ятника Язэпу

Адамович на фото Владимира Драздовичу в

Полісся. 1984. Кармилкина, 1993 року.

початок 1990-х.

"У Празькій квартирі. "Василь Биків і

Василь Биків, Сергій Сергій Наумчик

Наумчик, Ивонка 12 вересня 2001

Сурвилла. 24.III.2003 року, Прага. Фото

Владислава Яндюка.

"Під час прогулянки в " Зі співробітниками " Прощання з " Прощання з

Гавличковых садах, радіо Воля: письменником. письменником.

весна 2003 року. Сергій Шупа, 25.VI.2003 25.VI.2003

Фото Ирины Ольга Кравченко,

Михайлівни Быковой. Василь Биків,

В'Ячеслав Ракицкий,

Сергій Наумчик,

Сергій Абламейко.

Вересень 2001, Прага.

" Прощання з " Прощання з

письменником. письменником.

25.VI.2003 25.VI.2003

Список використаної літератури:

1. <http://www.krugosvet.ru;>

2. <http://www.portal-slovo.ru;>

3. Стаття з газети "День";

4. <http://www.Google.ru;>

5. <http://www.allbest.ru.>